

at de ikke skulle være kendte af de forskellige Rigsdagsmænd, og at de skulle være ukendte for Regeringen, langtfra, de ere meget velkendte vist af alle, og de yderligere Bestemmelser eller Forbedringer, der ere komne ind deri, kunne ikke være saa besværlige at overskue, at det skulde kunne volde nogen Ulejlighed i Virkeligheden, naar man har Sind til at gennemføre dem. Men da jeg betragter dem for at være noget nær ved at være Idealet, ønsker jeg rigtignok, at de, som ville have Skattelovene gennemførte, gøre sig til Medarbejdere paa disse Forslag, og at de ikke ere Modstandere deraf, eller Folk, der ønske at stikke en Kæp i Hjulet paa Forslagene, som jeg nævnede i mit første Foredrag. Det har jeg været ængstelig for, at den høje Regering maaske havde i Sinde, og det har slet ikke virket saa beroligende paa mig, at jeg nu har hørt, at Regeringen vil forelægge nogle Skattelovforslag, thi jeg kan ikke tænke mig, at disse Forslag, som Regeringen vil forelægge, ere saa nær op ad det, som vi have udarbejdet, at det kan betragtes som et Medarbejderskab, naar saadanne Forslag forelægges fra Regeringen. Jeg tænker mig nemlig, at de ere ikke saa lidt forskellige fra vore og derfor ville komme til at virke imod disse Skattelovforslag her.

Jeg tillod mig endvidere at udtale, at naar jeg saa hen til den højtærede Indenrigsministers og Finansministers Personer og deres Stilling til saadanne Lovforslag tidligere, varslede det for mig heller ikke om noget godt for Skattelovene. Det have begge de ærede Ministre protesteret imod, og de have ment, at de ogsaa tidligere stillede sig meget velvilligt til Skattelovene. Det kan jeg ikke ganske indrømme. Da vi i 1896—97 havde de Reertz-Thottske Skattelove for, og der i Virkeligheden var opnaaet Enighed med Finansministeren om disse Lovforslag, da stillede disse ærede Ministre, som den Gang vare Medlemmer her i Tinget, Ændringsforslag op paa forskellige Punkter, og da de ikke naaede at faa deres Ændringsforslag vedtagne, udtalte den ene, nemlig den nuværende Finansminister, at han ikke vilde stemme for Lovforslagene, og den anden, nemlig den nuværende Indenrigsminister, at han vel vilde stemme for Lovforslagene men i Haab om, at man oppe i Landstinget vilde lave dem om, og hvis de kom igen i samme Skikkelse og forelaa til Vedtagelse her i samme Skikkelse igen, kunde han ikke stemme for dem (*Indenrigsministeren*: Det var kun paa et enkelt Punkt,

jeg ønskede Forandring) Ja, ja, men alligevel skulde de dog laves om, ikke sandt? Altsaa de Lovforslag, som der den Gang var Enighed om i Tinget, kunde de nuværende to ærede Ministre ikke give deres Stemme. Nu ved jeg ikke, det er jo muligt, at man ikke skulde lægge saa stor Vægt paa den Stilling de ærede Ministre den Gang indtog til Forslagene. Men naar man ikke ved andet, naar der ikke er sagt noget fra Ministeriet om, hvad man vil, synes jeg, det er rimeligt, at vi fra vor Side, som kun vide, hvad et Par af de nuværende Ministre den Gang vilde, og som hørte paa, at de den Gang som Medlemmer af Tinget vare meget lidt begejstrede for de da foreliggende Lovforslag, kunne ængstes for Ministeriets Stilling til Skattelovene og tænke: Bare de ikke fordærve det hele. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (J. Hage) mente, at jeg havde sagt: Disse Skattelove eller ingen. Ja, det er den Nervøsitet, som det ærede Medlem ganske aabenbart lider af, der gør ham det umuligt at opfatte nøje, hvad der er sagt. Det har jeg jo slet ikke sagt.

Den tredie Opgave, som jeg talte om her, har Ministeriet jo ikke omtalt. Da vi hørte denne Programtale af den højtærede Konseilspræsident, hørte vi ikke noget om denne Opgave, nemlig Forsvarssagen. I Dag have vi hørt et enkelt Ord af den højtærede Krigsminister i den Henseende, idet han spurgte mig, om jeg antog, at en anden Krigsminister paa hans Plads kunde have gjort det bedre, end han nu kan gøre det. Det, jeg sagde i min første Tale, var jo det, at Højre havde kørt denne Sag fuldstændig fast, saa Højre ikke kunde gennemføre noget, fordi vi ikke havde Tillid til Højres Ledelse af denne Sag. Den Udtalelse, der nu faldt her fra den højtærede Krigsminister, synes mig ganske at bekræfte, hvad jeg sagde den første Dag. Over for den højtærede Krigsminister personlig, skal jeg gerne sige det samme, som jeg sagde i Fjor, at han medfører adskillige gode personlige Betingelser for at kunne forhandle med Folketinget. Jeg har altid anerkendt hans personlige Egenskaber i den Henseende, men jeg fastholder, hvad jeg sagde den første Dag, at denne Sag er forkludret fra Højres Side, den kan ikke bringes i Ordén af Højre. Det er nu min Tro.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) talte noget om denne Sag; jeg ved jo, at han har stor Kærlighed til denne Sag, og det respek-